

Publicerad 2012-06-21 00:35 av infinitum

Jag sover aldrig längre.

Som vassa minnen från förr,
Skär du genom en halvt död kropp.
När alla andra försvunnit ifrån ljuset,
Sitter du tillsammans med mig genom hela natten.

Vi bildar ett hat mot människans ord,
Och när vi slipper upphör vår tystnad.
Du lär mig ta plats där jag trodde det var för trångt,
Och med samma finger pekar vi mot den som stal
Vår trygghet.

Tack för att han våldsamt bröt upp min själ på nytt,
Lurade mig till naken kärlek igen.
Jag och den har blivit en när dörrens spärr har
Släppts,
Men jag har min ångest att luta mig emot,
när han vänder ryggen till och struntar i vad han ser.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren infinitum med Poeter.se id #37782 innehar upphovsrätten